

Savo sveikinimo kalbą pradėsiu istoriniu ekskursu.

Prieš 10 metų ankstyvą pavasarį Vilniuje buvo įkurtas Individualiosios psichologijos institutas.

To ėmėsi tuometinė LIPD valdyba drąsiai paraginta Violetos Satkūnienės. Mes buvom septynios: Eglė, Erika, Lilija, dvi Rasos, Violeta ir aš.

Manau, kiekviena iš mūsų apie institutą papasakotų kitaip. Mano pasisakymas labai subjektyvus ir prašau atlaidumo, jei ko svarbaus nepamėsiu.

Man institutas prasidėjo nuo svaičiojimų ir fantazijų, kai sužinojau, kad tokių esama kitose šalyse. Kalbėjau apie tai garsiai ir naiviai.

Vėliau teko laimė pamatyti Adlerietišką institutą Ciuriche – erdvus, paprastas ir jaukus pastatas, šilti ir iniciatyvūs žmonės. Šiek tiek chaoso, šiek tiek studentų nepasitenkinimo – tai vėliau labai drąsino kuriant mūsų institutą. Jei jau net Šveicarijoje nėra tobula...

Adlerietiška veikla Lietuvoje jau vyko – draugija organizavo tokias kaip ši konferencijas, vasaros stovyklas.

Apie institutą galvojome jau daug kas, tik trūko ryžto. Manau, 1999m. vasaros stovykloje Violeta mus paragino kurti institutą ir pati apsiėmė atlikti administravimo darbus. Nebuvo kur dėtis – idėja yra, komanda yra – sprendimas priimamas. Kojos virpėjo turbūt visoms.

Mes norėjome mokytis pačios ir pakvietėme prisijungti kitus. Nebuvo išmanančių autoritetų – nei ko mokyti, nei kaip organizuoti. Buvo žingeidumas, drąsa, draugiškumas, entuziazmas ir džiaugsmas, kai pavykdavo vienas žingsnelis. Buvo ir daug baimės, netikrumo, rūpesčio. Kiek mes posėdžiavom, būtų sunku ir suskaičiuoti.

Be geranoriškos kolegų iš Vokietijos pagalbos nieko nebūtų įvykę. Mūsų patikimas ir nuoširdus draugas Gerhardas Baumeris, adlerietis iš Berlyno, papasakojo apie mūsų draugijos veiklą Vokietijos IP draugijos administratoriui Horstui Gröneriui. Taip aš pirmą kartą nuvykau į Vokietijos adleriečių konferenciją. Žinoma, su aiškiu tikslu – pakviesti dėstytojų į Lietuvą. Pirmasis buvo IP grantas – Dr. Raineris Schmidtas. Kai jis atvažiavo, instituto dar nebuvo, tačiau tai buvo gera reklama mums – tiek Lietuvoje (nes seminaras buvo sėkmingas), tiek Vokietijoje (nes kviesdama galėjau minėti šį korifėjų).

Taip tuos dešimt metų ratas ir sukosi – posėdžiai, diskusijos, dėstytojų „verbavimas“, baimė – ar susirinks grupė norinčių mokytis, mokymasis drauge su savo studentais, vėl posėdžiai.

Posėdžiavom visaip – ir linksmi, ir įtemptai, ir grupėmis, ir su šeimomis, ir konstruktyviai ir neitin. Ačiū Prof. Rojui Kernui, kuris pamokė mus dirbti racionaliau ir produktyviau. Jo pamokas neblogai įsisavinome.

Dabar institutas yra, sakyčiau, didžiulis. Mūsų tęstiniuose mokymuose vienu metu dalyvauja apie 60 žmonių, t.y. vienu metu institute mokosi dvi -trys grupės konsultantų ir viena grupė psichoterapeutų. Kiek išsiplėtė nuolatinių dėstytojų ratas. Pasikeitė ir vidinis „varikliukas“ – pagrindinius klausimus sprendžiantis dalininkų susirinkimas.

Mes, tas vidinis instituto „varikliukas“, labai skirtingos. Kartais susikalbėti ir išlikti kartu būna sunku. Vistik, bendras patyrimas, bendra atsakomybė, bendras tikslas mus riša stipriai.

Mielos, Egle, Lile, Rasa, Erika, Silva, Vile, Rasa, būti tuos dešimt metų su jumis – neapsakomai brangi patirtis. Sveikinu ir dėkoju, kad tą kelią nuėjom. Turim dėl ko padūsauti, bet turim ir kuo džiaugtis. Net nereikia sakyti: su jumis eičiau į kalnus - Su Jumis perėjau kalnus.

Dar norėčiau pasveikinti ir padėkoti mūsų studentams. Ačiū už pasitikėjimą, palaikymą savo dalyvavimu ir ne tik. Jūs ir esate Institutas – aktyviai dirbantys žmonės. Po dalelę pažįstantys Individualiąją psichologiją ir duodantys jai gyvybę kasdieniniame gyvenime. Tikiuosi, kad adlerietiška išmintis paliečia jus, šiek tiek pakeičia ir lieka jumyse.

Vėl gi, su didžiausiu dėkingumu sveikinu visus mūsų dėstytojus – artimus, saviškius, kolegas iš kitų mokyklų, svetimšalius, kurie mums jokių būdų ne svetimi. Jūsų triūsas įprasmina tuos dešimt metų. O dešimt prasmingo darbo metų – tai jau yra ką švesti!

Mūsų bendradarbiai užsienio, dažniausiai Vokietijos, kolegos tuos metus be atlygio mus augino, „penėjo“, protino, ugdė. Visų neišvardinsiu ir nuotraukose gal ne visi. Dažnai jiems buvo nedrašu važiuoti į tolimą rytų kraštą, tačiau nežinau tokio, kuris nebūtų pasidžiaugęs šia rizika. Mes turime daug draugų.

Ypač norėčiau paminėti tuos, kurie mūsų institute vykdė ir vykdo ilgalaikius projektus. Gerhard Baumer ir Samuel Schürer – ne kartą vedė seminarus institute ir stovyklose.

Dr. Monika Bulitta trejus metus vedė savęs pažinimo grupę.

Prof. Dr. Hans Josef Tymister jau daugiau nei ketverius metus dėsto, supervizuoja, atlieka mokomuosius konsultavimus per sesijas ir atskiru laiku, kviečia į seminarus Vokietijoje, įvertino mūsų konsultančių pasirengimą.

Pradėjus psichoterapeutų rengimo programą mūsų pagrindiniais mokytojais tapo Miuncheno Adlerio instituto dėstytojai ir mokantieji analitikai –

Dr. Gisela Eife (septynerius metus 2 analizantės, supervizijos, dėstyimas IPI, organizaciniai susirinkimai),

Dr. Karl Heinz Witte (septynerius metus 2 analizantės, supervizijos, dėstyimas IPI, organizaciniai susirinkimai),

Anna Els Stadler (1 analizantė penkerius metus, supervizijos, dėstymas IPI, organizaciniai susirinkimai),
Albrecht Stadler (dėstymas IPI, supervizijos, organizaciniai susirinkimai),
Dr. Dorotee Kollmann,
Anna Peter – jie visi ne kartą lankėsi Lietuvoje ir supervizavo mūsų atstoves Miunchene.

Dr. Albrecht Schottky, Dr. Wolfgang Lemmel ir Karin Heidenreich-Lemmel, Dr. Heiner Sasse – taip pat ne kartą vedė mokymus Vilniuje.

Didelis dėkui ir visiems Delmenhorsto, Miuncheno ir kitų institutų dėstytojams mokiusiems mus šį dešimtmetį! Dėkui mūsų analitikams ir supervizoriams! Tiesioginiams ir „skypiniams“.

Nematomą, tačiau labai svarbų bendradarbiavimo darbą Vokietijoje dirba Horst Gröner ir ilgametė mūsų konsultantų programos koordinatorė Thea Ahrens. Tikiuosi, šis mūsų dešimtmetis – šventė ir visiems jiems. Trumpai pasidžiaugiau ir padėkojau, o dabar belieka palinkėti.

Jei matyčiau institutą kaip augalą, sakyčiau – jis gan tvirtai įsišaknijo, gerokai pasistiebė, kartais numeta lapus, bet ir vėl sužaliuoja, kukliai ir žaviai žydi, o dabar artėja metas duoti vaisius!

Linkiu sodrios žalumos, čiulbančių paukščių, skanių ir vertingų vaisių!
Linkiu Institutui tapti tvirtu ir atspariu, išlikti jaukiu ir žmogišku, išsaugoti turimas bendrystės vertybes ir drąsą būti netobulu!